

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 października 2021r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 97/21 z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przeciwko I. K. , o zapłatę w punkcie 1 oddalił powództwo zaś w punkcie 2 zasądził od powodowego banku na rzecz pozwanej kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że przyczyną oddalenia powództwa było nie dokonanie poprawnego wypowiedzenia umowy kredytu gotówkowego pozwanej. W toku niniejszego postępowania powódka nie sprostowała ciężarowi dowodu w zakresie udowodnienia skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu poprzez złożenie oświadczenia o wypowiedzenia z zachowaniem terminu 14 dni roboczych po złożeniu oświadczenia o wezwaniu do zapłaty wraz z poinformowaniem o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu zasądając całość kosztów procesu poniesionych przez pozwaną od powódki.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżąca zarzuciła orzeczeniu naruszenie:

- art. 6 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię i przełożenie ciężaru dowodu na stronę powodową
- art. 230 k.p.c. poprzez nie rozpatrzenie przedstawionych dowodów pod względem uznania faktów za udowodnione;
- art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i stąd niewłaściwą ocenę ich mocy i wiarygodności oraz błąd w ustaleniach faktycznych uznanych za podstawę wyrokowania i nie rozpatrzenie dowodów na podstawie na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego;
- art. 386 §4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy – nierówne traktowanie stron

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie całości roszczenia dochodzonego pozwem, względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto powódka wносиła o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Pozwana w odpowiedzi na wniesioną przez powódkę apelację wносиła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu, jako całkowicie bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne. Podniesiony przez apelującego zarzut błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie tj. naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie

Należy wskazać, że jak już wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd II instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia

zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Artykuł 75c ustawy Prawo Bankowe nakłada na bank obowiązek wykonania określonych w tym przepisie działań przed zastosowaniem rozwiązań przewidzianych w art. 75 pr. bank. na wypadek niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, polegającego na opóźnieniu się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu. Działania te powinny zostać przeprowadzone przez bank w ramach następującego mechanizmu: 1) bank wzywa kredytobiorcę do dokonania spłaty, wyznaczając mu termin nie krótszy niż 14 dni roboczych do dokonania spłat; 2) w wezwaniu tym bank informuje o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia; 3) kredytobiorca składa wniosek w sprawie restrukturyzacji zadłużenia; 4) bank dokonuje oceny sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy; 5) jeżeli jest to uzasadnione tą oceną, bank umożliwia restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu na warunkach uzgodnionych z kredytobiorcą. W literaturze oraz orzecznictwie zasadnie wskazuje się też, że celem art. 75c jest ochrona interesów kredytobiorcy. Zgodnie z dominującym w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem, brak podjęcia przez bank ustawowo przewidzianych czynności, które poprzedzają wypowiedzenie, czynią wypowiedzenie przedwczesnym. (B. Smykła, Prawo bankowe. Komentarz, red. A. Mikos-Sitek, P. Zapadka, Warszawa 2022, art. 75(c).; Wyrok SA w Szczecinie z 31.01.2022 r., I AGa 109/21, LEX nr 3357106.)

W świetle powyższego stanowiska, podzielanego całkowicie przez Sąd Okręgowy, zarzuty apelującej, odnoszące się do skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu w związku z zastosowaniem art. 75c ustawy Prawo Bankowe, uznać należało za nieuzasadnione.

Rację ma Sąd I instancji, że powódka nie wykazała nawet nadania na adres pozwanej wezwania do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2020 r. wraz z informacją o restrukturyzacji zadłużenia. Strona powodowa w powyższym zakresie złożyła jedynie oświadczenie przygotowane przez Bank, bez dowodu jego nadania pozwanej, a w szczególności bez wykazania by oświadczenie takie doszło do pozwanej w terminie 14 dni roboczych przed późniejszym złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Kwestią zasadniczą dla stwierdzenia skuteczności wypowiedzenia przez bank umowy kredytu, było ustalenie czy sporządzone pismo datowane na dzień 3 kwietnia 2020 roku - wezwanie I. K. do zapłaty z informacją o możliwości

restrukturyzacji zadłużenia faktycznie dotarło do pozwanej w taki sposób, iż mogła się zapoznać się z jego treścią. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko powódki jest sprzeczne z zasadą wyrażoną w art. 6 Kodeksu cywilnego i stanowi próbę przerzucenia ciężaru przeprowadzenia dowodu na stronę pozwaną. Tym samym okazał się niezasadny zarzut skarżącej dotyczący naruszenia art. 6. k.c. W niniejszej sprawie stroną, która z faktu doręczenia stronie pozwanej wezwania do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2020 roku wywodzi dla siebie skutki prawne jest niewątpliwie strona powodowa. Skutek ten to, w okolicznościach niniejszej sprawy, możliwość skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Również niezasadny był zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. poprzez nie rozpatrzenie przedstawionych dowodów pod względem uznania faktów za udowodnione, bowiem pozwana nie przyznała faktu doręczenia jej wezwania do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2020 r. i wręcz przeciwnie zaprzeczyła tej okoliczności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy stwierdził, iż sąd I instancji trafnie uznał fakt doręczenia stronie pozwanej wezwań do zapłaty za nieudowodniony – co za tym idzie wypowiedzenie umowy kredytu zawartej z pozwaną za bezskuteczne wobec braku skutecznego wykonania określonych w art. 75c ustawy Prawo Bankowe czynności. Zgodnie z powołanym powyżej przepisem ustawy Prawo Bankowe w sytuacji gdy kredytobiorca opóźnia się ze spłatą poszczególnych rat bank powinien wezwać kredytobiorcę do dokonania spłaty, wyznaczając mu termin nie krótszy niż 14 dni roboczych do dokonania spłat. Przepis ten służy ochronie interesu kredytobiorców i zmierza do odroczenia (odsunięcia w czasie) możliwości skorzystania przez bank ze środków prawnych w związku z opóźnieniem ze spłatą kredytu. B. S., Prawo bankowe. Komentarz, red. A. S., P. Z., W. 2022, art. 75(c). Brak zatem wymaganego przez postanowienia umowy doręczenia tego dokumentu tj. wezwania do zapłaty z informacją o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Po drugie jak podkreślił Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 czerwca 2015 roku (V CSK 507/14) wezwanie do zapłaty, warunkujące dopuszczalność wypowiedzenia jest czynnością uprzednią w stosunku do wypowiedzenia.

Tym samym brak skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty przesądza o przedwczesności powództwa – także w zakresie zaległych rat i czyni niezasadnym zarzut naruszenia art. 386§4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U .z 2018 r. poz 265).